

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 194.

Trettende Session.

49de Møde.

Tirsdagen den 3die December Kl. 1.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (fortsat): Men her er Naboen det aabne Hav, og Disponenten derover er Staten, som i Almindelighed ikke har nogen Brug for denne Ret — Forstrands-eierens Ret til at lade sælge enkelte Vøsholter og Baade, som drive op efter en Stranding, bliver ham ikke herved betagen — og det forekommer mig derfor, at det ikke kan vække Betænkelighed, at Staten paa den ene Side siger til Alle og Enhver, til Publikum i Almindelighed: Optag kun Steen, Leer etc. fra Forstranden, naar I derved ikke gjøre Skade, og det kan være Eder til Nytte — og jeg indrømmer, at det f. Ex. for Communer kan være af stor Betydning der at kunne hente Gruns til Veiene — men at den paa den anden Side begrænses den Belvillie, den hder Alle og Enhver, ved at sige: I maae ikke gjøre det, hvor I gjøre Skade derved, det vil sige, hvor det ved at gennemgaae en Procedure har vundet offentlig Anerkjendelse, at der derved bevirkes Skade. En æret Rigsdagsmand (Tscherning) har henviist til en tidligere Lov, som har nedlagt Bemyndigelsen til at afpæle det frødlyste Belte, der skulde være udenom Stranden, hos selve Regjeringen. Dette er ganske vist velmotive-ret, hvor det er nødvendigt til Beskyttelse af kostbare offentlige Anlæg, f. Ex. Fyrtaarne, der altid ligge paa Steder, hvor de ere meget udsatte for Havets Overlast; men jeg troer

ikke, at det er i sin Orden, om man lod Regjeringsautoriteterne efter Skjøn afgjøre Spørgsmaalet overalt, hvor et saadant Krav maatte fremkomme fra private Eiere. Jeg skal her bringe i Erindring, at det netop var den væsentligste Anke, der blev fremsført mod et Lovforslag, som i en foregaaende Session var under Forhandling, at det overdrog Afgjørelsen til Amtmanden, og jeg troer, at man har fuld Føie til at sige, at det ikke i sit Væsen er en administrativ Forretning, og at det, hvis det bliver gjort til Gjenstand for vedkommende Amtmands Afgjørelse, ikke vil blive undersøgt af ham, men blive afgjort efter Erklæringer. Jeg har derfor søgt at henvise dette Spørgsmaal til Landvæsencommissiionerne og er naturligviis af den Formening, at dette vilde være det Simpleste; thi de findes allevegne, og deres Medlemmer maae ansees for at være de i saadanne Forhold meest kyndige, upartiske og anseete Mænd. At der skulde udfordres sær localt Kjenndskab til det givne Sted, for at kunne bedømme saadanne Spørgsmaal, kan jeg ikke erkjende; thi det er vist, at disse Forhold ere af den Natur, at hvor en extraordinair Beskyttelse er berettiget, vil Havet nok selv have efterladt sig saadanne synlige Mærker, at enhver forstandig Mand, der staaer uberørt af de stedlige Interesser, vil kunne bedømme Forholdet, og skulde det være nødvendigt at indhente Oplysninger om, hvorledes Havet virker, kunne de tilveiebringes ved igjennem Landvæsencommissiionerne at indhente Oplysninger fra de Omboende. Jeg troer, at det er naturligt at lade Landvæsencommissiionerne afgjøre dette Spørgsmaal, og naar man har talt meget om Be-